

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 715 ²	Κυριακὴ τοῦ Θωμᾶ (Ἰω. 20,19-31) 8 Μαΐου 2016 (2000)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Τί ὄφελος ἔχουμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία

«Θωμᾶς δὲ εἶς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς» (Ἰω. 20,24)

ΚΥΡΙΑΚΗ εἶνε σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἡμέρα τοῦ Κυρίου, οἱ ἐκκλησίες ὅλες λειτουργοῦν καὶ καλοῦν τοὺς πιστοὺς στὸν ἐκκλησιασμό.

Στὴν παλιὰ ἐποχὴ, ποὺ οἱ ἄνθρωποι πίστευαν στὸ Θεό, μόλις ἄκουγαν νὰ χτυπᾷ ἡ καμπάνα, τὰ πόδια τους ἔκαναν φτερὰ καὶ πήγαιναν ὅλοι στὴν ἐκκλησία. Τώρα οἱ ἄνθρωποι, λὲς κ' ἔχουν μολύβια στὰ πόδια τους, **δὲν πατοῦν στὴν ἐκκλησία**. Κι ὅταν τοὺς πῆς, Γιατί δὲν πᾶτε στὴν ἐκκλησία; σοῦ ἀπαντοῦν:

–**Καὶ τί ἔχουμε ἐμεῖς νὰ κερδίσουμε** ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία; Σὲ τί θὰ ὠφεληθοῦμε;

Σ' αὐτοὺς θ' ἀπαντήσουμε τώρα. Θ' ἀπαντήσω ὄχι ἐγώ, ἀλλὰ ὁ ἀπόστολος **Θωμᾶς**, ποὺ ἐορτάζει σήμερα καὶ τὸ εὐαγγέλιο ποὺ διαβάσαμε μιλάει γι' αὐτόν.

Τί ἔκανε ὁ ἀπόστολος Θωμᾶς; Ἐκανε καὶ αὐτὸς τὴν ἁμαρτία ποὺ κάνουν οἱ περισσότεροι: **ἀπουσίασε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία**.

Ὅταν εἶδε τὸ Χριστὸ νὰ τὸν καρφώνουν στὸ σταυρό, **ἀπογοητεύτηκε**. Εἶπε: Ἔσβησαν πιά οἱ ἐλπίδες μας σ' αὐτόν... Σκέφτηκε νὰ γυρίσει στὴν παλιὰ του δουλειά, στὸ ψάρεμα, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους ψαράδες.

Οἱ ἄλλοι μαθηταὶ μαζεύτηκαν, γιὰ νὰ κάνουν τὴν προσευχή τους καὶ νὰ θυμηθοῦν τὸ Χριστό. Ἔτσι ἐκείνη τὴν ἡμέρα **ἔλειπαν δύο**: ὁ Ἰούδας, ποὺ τὸν πρόδωσε, καὶ ὁ Θωμᾶς. Τότε ὅμως ἔγινε τὸ πιὸ καταπληκτικὸ γεγονός, τότε ἦρθε τὸ μεγάλο μήνυμα.

Ἐνῶ οἱ μαθηταὶ ἦταν κλεισμένοι, ἐκεῖ κατὰ τὸ ἡλιοβασίλεμα, ξαφνικά, «τῶν θυρῶν κλεισμένων» (Ἰω. 20,19), μὲ κλειστὲς τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα, **παρουσιάστηκε ὁ Χριστὸς μπροστὰ τους ὀλοζώντανος**. Ἐμείναν κατάπληκτοι.

Καὶ ἡ πρώτη λέξι τοῦ Χριστοῦ ποιά ἦταν; «**Εἰρήνη ὑμῖν**», τοὺς εἶπε. Καὶ «**ἐχάρησαν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον**» (ἔ.ἀ. 20,20). **Ἦ τί ἔχασε ὁ Θωμᾶς**, ποὺ ἔλειπε τὴν ἡμέρα ἐκείνη!

Πῆγαν καὶ τὸν βρῆκαν. Τὸν εἶδαν σκεπτικὸ, λυπημένο, καὶ τοῦ εἶπαν:

–Θωμᾶ, τὰ ἔμαθες; **Ἀνέστη ὁ Κύριος!** Τὸν εἶδαμε. «**Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον**» (ἔ.ἀ. 20,25).

–Ὅχι, λέει ὁ Θωμᾶς. Ἐὰν δὲν βάλω τὸ δάκτυλο μόνος μου στὰ σημάδια τῶν πληγῶν του, **ἐγὼ δὲν πιστεύω**.

Μετὰ ὀκτῶ ἡμέρες νάτοι πάλι οἱ μαθηταί. Ἄλλ' αὐτὴ τὴ φορά πρῶτος ἀνάμεσά τους ὁ Θωμᾶς. Ἀπουσίασε μιὰ φορά, ἀλλὰ **τὴ δευτέρα φορά ἦταν ἐκεῖ**. Καὶ ξαφνικά παρουσιάζεται πάλι ὀλοζώντανος ὁ Χριστός.

–Θωμᾶ, ἔλα ἐδῶ, τοῦ λέει. **Βάλε τὸ δάκτυλό σου** στὶς πληγές μου. Ἔλα νὰ δῆς, ὅτι ἐγὼ εἶμαι, ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος.

Καὶ ὁ Θωμᾶς τολμᾷ νὰ πλησιάσῃ τὸ Χριστό. Τότε **πείσθηκε πλέον**. Ἔσκυψε, προσκύνησε καὶ εἶπε ἐκεῖνα τὰ ὠραῖα λόγια, ποὺ εὐχομαι, ἀγαπητοί μου, νὰ γίνουν καὶ δικὰ μας λόγια. Τί εἶπε: «**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**» (ἔ.ἀ. 20,29).

Σᾶς ἐρωτῶ. Τὴν πρώτη φορά δὲν πῆγε στὴ σύναξι, καὶ στερήθηκε τὴν παρουσία τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ. Ἐὰν καὶ τὴ δευτέρη φορά ἀπουσίαζε ἀπὸ τὴν ἱερὰ συγκέντρωσι, δὲν θὰ γινόταν ἄπιστος; **Τί μᾶς διδάσκει** αὐτό;

Ὁ Θωμᾶς μᾶς λέει: Ἐγὼ ἔλειψα μιὰ φορά ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, καὶ κόντεψα νὰ γίνω ἄπιστος· γι' αὐτὸ κ' ἐσεῖς οἱ Χριστιανοὶ **νὰ μὴ λείπετε ποτέ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία**.

Θὰ πῆτε: Ὁ Θωμᾶς εἶδε τὸν ἴδιο τὸ Χριστό· ἐμεῖς ὅμως τί βλέπουμε ἐδῶ πέρα;...

Αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς πῶ θὰ σᾶς φανῆ ἀπίστευτο. Ἐμεῖς **ἔχουμε μάτια ζῳῶδη**. Τὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἔμπαιναν μέσα στὴν ἐκκλησία καὶ ἔ-

βλεπαν ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους, ἔβλεπαν τὸ Χριστὸ μέσα στὸ ἅγιο δισκοπότηρο. Δὲν εἶνε ψέμα αὐτό. Τώρα τὰ μάτια τὰ δικά μας δὲν εἶνε μάτια ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων.

Ὅταν λειτουργοῦσε ὁ ἅγιος Σπυρίδων, στὴν ἐκκλησία **ἔβλεπαν ἀγγελούδια**. «Ἀγγέλους», λέει τὸ ἀπολυτίκιό του, «ἀγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντάς σοι, **ἱερώτατε**».

Ἄν εἶχαμε μάτια ἀγγελικά, θὰ βλέπαμε ἐδῶ τὸ θαῦμα. Θὰ βλέπαμε ἐν μέσω ἡμῶν τὸν Χριστό. Ὅρατὸς εἶνε ὁ Χριστός, ἀλλὰ μένει ἀόρατος σ' ἐμᾶς, γιατί δὲν ἔχομε «τελεβίζιον». Ὅπως αὐτὸς ποὺ δὲν ἔχει τελεβίζιον δὲν βλέπει τίποτε, ἔτσι κ' ἐμεῖς **δὲν ἔχουμε πνευματικὸ τελεβίζιον**. Καὶ τὸ τελεβίζιον, μὲ τὸ ὁποῖο μπορεῖς νὰ δῆς τὸ Χριστό, εἶνε ἡ **πίστι**.

Ποῦ θὰ βλέπης τὸ Χριστό; **Στὴν ἐκκλησία**. Στὴ Ἰωσὶα οἱ ἄθεοι κατεδίωκαν τὴν Ἐκκλησία. Ἄλλ' ὅσοι ἦταν μέσα στὴν ἐκκλησία, ὅταν περνοῦσαν τὰ ἅγια, γονάτιζαν καὶ ἔκλαιγαν. Καὶ τὸ «Πιστεύω» καὶ τὸ «Πάτερ ἡμῶν» τὸ ἔλεγαν γονατιστοί. Γιατί **πίστευαν** στὸ Θεό.

Τώρα ἐδῶ μπαίνουν στὴν ἐκκλησία σὰν νὰ μπαίνουν σ' ἓνα καφενεῖο, σ' ἓνα χοροδιδασκαλεῖο. Δὲν ξέρουν ποῦ πᾶνε. **Ἐξέλιπε ἡ πίστις** ἀπὸ τὴ σημερινὴ γενεὰ τῶν Ἑλλήνων.

Λοιπὸν, «**ἔωράκαμεν τὸν Κύριον**». Ἄν εἶσαι μέσα στὴν Ἐκκλησία, τὰ λόγια ποὺ ἀκοῦς εἶνε **λόγια τοῦ Χριστοῦ**.

Θέλεις καὶ κάτι ἄλλο περισσότερο; Βλέπεις τὴν ἀγία τράπεζα; Βλέπεις ἐπάνω κρασί; βλέπεις ψωμί; Τί γίνεται; Ἄν πιστεύης — «**ὅσοι πιστοί**», ἐκεῖνο **τὸ ψιχουλάκι εἶνε ὀλόκληρος ὁ Χριστός**, κ' ἐκεῖνη ἡ **σταλαγματιὰ εἶνε τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ** μας! Αὐτὴ εἶνε ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Λοιπὸν ἐδῶ **στὸ ναὸ** «**ἔωράκαμεν τὸν Κύριον**». Ὅπως οἱ μαθηταὶ ἦταν συγκεντρωμένοι καὶ τότε εἶπαν «**ἔωράκαμεν τὸν Κύριον**», ἔτσι κ' ἐμεῖς συγκεντρωμένοι ἐδῶ μέσα στὴν ἐκκλησία κάθε Κυριακὴ θὰ λέμε «**ἔωράκαμεν τὸν Κύριον**». **Βλέπουμε τὸν Κύριο**. Τὸν βλέπουμε διὰ τῆς πίστεως, διὰ τῶν αἰσθήσεων, δι' ὅλης τῆς ὑπάρξεώς μας.

Μάλιστα! Εἶνε **μεγάλο πρᾶγμα ἡ Ἐκκλησία**. Θέλετε παραδείγματα;

● Ξέρω ἄνθρωπο, ποὺ πῆρε μαχαίρι καὶ εἶχε σκοπὸ νὰ σφάξῃ ἄνθρωπο, νὰ κάνῃ ἐγκλημα. Ἄλλὰ δὲν τὸ ἔκανε. Ποιὸς τὸν σταμάτησε; Ἄκουσε τὴν καμπάνα καὶ μπήκε στὴν ἐκκλησία μὲ τὸ μαχαίρι, ὅπως ἦταν. Καὶ τὴν ὥρα ἐκεῖνη ὁ ἱεροκήρυκας, κατὰ θεῖαν οἰκονομία, μιλοῦσε καὶ ἐρμήνευε τὸν Δεκάλογο. Ἐρμήνευε τὸ «**οὐ φονεύσεις**» (*Ἐξ, 20,15). Ἐλεγε, ὅτι δὲν πρέπει

οὔτε μυρμήγκι νὰ πατᾶμε, ὄχι ἄνθρωπο νὰ σκοτώνουμε. Καὶ αὐτὸς, ὅταν βγήκε ἔξω, ἦταν διαφορετικός. Μπήκε φονιάς, βγήκε ἅγιος. Πέταξε τὸ μαχαίρι στὸ ποτάμι καὶ δὲν σκότωσε. Μέσα στὴν ἐκκλησία ἄλλαξε. **Μπήκε λύκος, βγήκε ἀρνί**.

● Ξέρω ἓναν ἄλλο, ποὺ ἦταν τελείως ἀπελπισμένος καὶ σκεπτόταν ν' αὐτοκτονήσῃ. Περνοῦσε ἔξω ἀπὸ μιὰ ἐκκλησία καὶ μπήκε μέσα. Τί συνέβη μέσα στὴν καρδιά του τὴν ὥρα ἐκεῖνη, κὶ ὅταν βγήκε ἀπὸ τὴν ἐκκλησία ἦταν χαρούμενος! **Μπήκε ἀπελπισμένος, βγήκε χαρούμενος**. Καὶ δὲν αὐτοκτόνησε.

● Ξέρω στὴν Ἀθήνα μιὰ **χήρα μὲ ἑπτὰ παιδιά**, σὲ μιὰ φτωχοσυνοικία τοῦ Περιστερίου, ποὺ δουλεύει σκληρά. Καὶ τὴ ρώτησα:

— Πῶς ὑπέφερες αὐτὸ τὸ μαρτύριο; Ἐσύ, μιὰ γυναίκα μόνη, νὰ σηκώνεσαι νύχτα καὶ νὰ πηγαίνης νὰ πλένης καὶ νὰ καθαρίζης μέχρι τὰ μεσάνυχτα; Ποιὸς σοῦ ἔδωσε τέτοια δύναμη, νὰ κρατηθῆς **τίμια καὶ εἰλικρινής**;

— Ὁ Χριστὸς μοῦ δίνει τὴ δύναμη, μοῦ λέει.

— Καὶ **ποῦ εἶνε**, τῆς λέω, ὁ Χριστός;

— Ἄ, ἐγώ, μοῦ ἀπαντᾷ, κάθε πρωί, πρὶν πάω στὴ δουλειά μου, περνώ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, ἀνάβω τὸ κερί μου, γονατίζω στὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, τὸν παρακαλῶ, καὶ **παίρνω δύναμη**.

Μεγάλο πρᾶγμα ἡ Ἐκκλησία! Προφήτευσε ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, ὅταν τὸν ρώτησαν πῶς θὰ καταλάβουν ὅτι ἦρθαν τὰ ἔσχατα χρόνια. Ἐκλαυσε καὶ εἶπε δέκα σημάδια. Τὸ ἓνα σημάδι ποὺ εἶπε εἶνε αὐτό. Θὰ ἔρθουν χρόνια, ποὺ **θ' ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησιές καὶ θὰ γεμίσουν οἱ φυλακές**. Γίνεται αὐτὸ στὶς μέρες μας, ἀδελφοί μου. Κὶ ἀκόμα εἴμαστε στὴν ἀρχή.

* * *

Ἡ Ἐκκλησία, ἀγαπητοί μου, εἶνε τὸ μαντρί. Μπορεῖ τὸ πρόβατο τὴ νύχτα τοῦ χειμῶνα, ποὺ χιονίζει ἔξω καὶ οὐρλιάζουν οἱ λύκοι, νὰ πῆ «Μαντρί, δὲν σὲ χρειάζομαι»; Ἄν δὲν μπῆ στὸ μαντρί, **θὰ τὸ φάῃ ὁ λύκος**.

Μαντρί εἶνε ἡ Ἐκκλησία, τσομπάνος εἶνε ὁ Χριστός, πρόβατα εἴμαστε ἐμεῖς. Ὅσοι φύγουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, θὰ τοὺς φάῃ ὁ «λύκος», οἱ αἱρέσεις καὶ τὰ ποικίλα ἄλλα θηρία.

Ἐδῶ λοιπὸν στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νὰ εἴμαστε. Νὰ μὴν ἀπουσιάζουμε κ' ἐμεῖς ποτέ ἀπὸ τὴν ἱερά σύναξι, ἀλλὰ νὰ εἴμαστε πάντοτε παρόντες, γιὰ νὰ ἐπαναλάβουμε κ' ἐμεῖς «**ἔωράκαμεν τὸν Κύριον**». Νὰ ποῦμε κ' ἐμεῖς σὰν τὸ Θωμᾶ «**Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου**».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**